

sielle Status har man saa endvidere henvist til de voksende Indtægter. Dette mener jeg endda har noget mere paa sig end Henvisning til Regnskabsbeholdningen. Imidlertid skal man dog ogsaa her tage med nogen Forsigtighed paa de Indtægter, der vokse. De Indtægter, der vokse, ere jo dels Toldafgifterne i videre Forstand og dels Indtægterne af Statsbanerne. Der gik det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) ud fra, at saaledes som det var gaaet i de senere Aar, at disse Indtægter stadig vare stegne, saaledes vil det fremtidigt ogsaa gaa. Det tror jeg ingenlunde, man kan sige, og det glæder mig i høj Grad, at jeg i saa Henseende har Støtte hos det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage), der jo — navnlig hvad Tolden angik — udtalte, at man vel skulde huske paa, at den nu gik opad, men at der vilde komme en Tid, hvor denne gik nedad. Og hvad angaar Overskuddet af Statsbanerne, da er jo Stillingen saaledes nu, at det er umuligt, efter nogen Sandsynlighedsberegning at sige, hvorledes Fremtiden vil blive, paa Grund af de gennemgribende Taktsforandringer, som ere skete. Men jeg erkender ganske vist alligevel, at saaledes som Situationen er, kan den vel kaldes gunstig. Imidlertid maa man ogsaa se paa, hvorledes Forholdene ville stille sig i Fremtiden, og der staar det da saaledes for mig, at Udgifterne absolut ville stige og stige væsentlig. For det første ville de stige, fordi Befolkningen stadig vokser — det maa man i al Fald vente, at den vil gjøre — men dernæst er jo Forholdet det, at Jærnbaneudgifterne for Landbrugets Vedkommende ere stegne Aar for Aar, og der er vist ingen af os, der ønsker, at man skulde komme til at sætte en Stopper for det, fordi vi ikke havde Penge dertil. Statsbanerne ville — saaledes som min ærede Kollega Indenrigsministeren udtalte — fremdeles kræve meget store Tilskud. Endelig skal jeg nævne, at vort Vandbygningsvæsen har staaet i Stampe i en Aarrække, og at vi sandsynligvis i de kommende Aar ville komme til at anvende betydelige Beløb dertil. Vi staa saaledes over for Udgifter, der ville stige og vokse, paa forskellige Omraader. Og endelig have vi de forskellige Reformers, som man gerne ønsker at gennemføre: Skoleloven, Retsreformen osv. Naar vi faa dem gennemførte, saa vil der ganske sikkert være Brug for en god finansiel

Status, der har vedvaret i en Række af Aar.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds omtalte de Bemærkninger, som jeg i det andet Ting fremkom med, da jeg der forelagde de 3 Skattelovforslag. Det ærede Medlem udtalte, at jeg havde fordret fuld Kompensation for Gennemførelsen af de paagældende Lovforslag. Jeg vil ikke stærkt modsige det ærede Medlem i saa Henseende, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at jeg med Flid ikke har brugt Udtrykket *fuld* Kompensation, men jeg sluttede endogsaa med at sige, at der burde være *tilstrækkelig* Kompensation. Jeg erkender nemlig, at saa snart Kompensationsspørgsmaalet kommer op, maa dets Afgjørelse bero paa et Skøn, og at man ingenlunde kan opstille det rent aritmetiske Forhold om fuld Kompensation. Hvad der navnlig blev fremhævet af mig oppe i det andet Ting, var den Forandring, som hele Spørgsmaalet om Kompensation er undergaaet efter de Ændringer, som det høje Folketing har vedtaget paa Toldloven. Saaledes som Tolden nu er, kan det siges, at vi have et Haab om, at Toldindtægterne ville stige, og at vi kunne være nogenlunde sikre paa, at de i alt Fald ikke ville falde, at der ikke vil ske nogen væsentlig Tilbagegang; det er kun Stigningens Størrelse, der kan være tvivlsom. Men gaa vi hen og foretage de Forandringer, som ere blevne vedtagne her i Folketinget, og ved hvilke man har nedsat Tolden paa Kaffe til det halve, og har strøget Tolden paa Petroleum, Ris, Rismel og Risengryn m. m. og altsaa væsentlig har forringet Toldafgiften paa nogle af de vigtigste Forbrugsartikler, saa tror jeg, at man derigennem gaar hen og forandrer Toldlovens hele Fysiognomi. og saa nytter det ikke at tale om, at Tolden nødvendigvis maa stige i de følgende Aar, fordi Folkemængden stiger. Saa er det nemlig ikke længere Folkemængden, der gennem Forbruget vil faa Indflydelse paa Toldindtægterne, thi man har da netop her strøget de vigtigste Toldpositioner, der repræsenterer Forbruget. Dette har jeg ment, at man maa lægge Vægt paa med Hensyn til Kompensationsspørgsmaalet. Det er i Modsætning hertil, at jeg navnlig fremhævede, at Brændevinsloven netop gik den modsatte Vej, idet man snarere der maa paaregne en Nedgang i Indtægterne i Aarens Løb. Det vil jeg i alt Fald for mit Vedkommende haabe, at naar vi komme til en forhøjet Brædevinsskat, vil